



Pirtin Viesti



NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1949

Irtonumerot 30 mk

N:o 1—2.

Kirje valtameren takaa.

Tokio, Shinagawa, Koyama 8—1080. Maaliskuun 15 p. 1949.

Nurmeksen opiston opistolaispäivät!

Armoa ja rauhaa! Juhlienne todistajien riveissä haluan puolestani, en vain näitä lahjoja toivottaa, vaan todistaa ja ilmoittaa jokaisen omistettavaksi uudestaan nämä taivaallisimmat lahjat: *a r m o n j a r a u h a n*. Marianpäivän evankeliumikin on taasen kertonut Jumalamme ihmeellisestä tavasta kuljettaa alas ylhäisestä taivaastaan nämä lahjat ikiriittävinä, kestävinä, siunattuina. Jumalallisen Vapahtajamme lihaantulo neitsyt Marian kohdussa, täydellinen yhdistyminen syntisen sukumme kanssa, takaavat meille itsekullekin sen armahduksen, jossa yksin syntisen rauha lepää, rauha, jonka yli ymmärryksen käyvän autuaallisuuden olemme Pyhän Hengen kautta saaneet maistaa. Maistakaa, ystävät, nuoret ja vanhemmat, sen autuaallisuutta siellä juhlilla uudestaan! Toivon, että meidän opistomme toverijuhlissa aarteiden aarten — taivaallisen armon ja rauhan — kirkastamisella on edelleen keskeinen sija, ja että yhä useampi opiston käynyt voisi siinä todistamisessa olla uusi, elävä osakas. Ystävä, älä jää vain tietämään, että sellaiset lahjat ovat annetut ja saatavissa, älä jää vain kaukaa tähyilemään niitä, älä tyydy pitämään niitä asiaankuuluvina, jokapäiväisinä ja tavallisina, vaan häpeä häpeämästä päästyäsi, jos hengellisessä elämässäsi sellaiset merkit alkavat näkyä. Itke ja sure sitä penseyden tilaa, jossa ei ole rakkautta Jeesusta kohtaan, ei ikävää Hänen salaisen yhteytensä perään, ei morsiamen onnellista kiitollisuutta ja iloa siitä, että saa olla taivaallisen Yljän rakastama. Antakaa Pyhän Hengen kuljettaa itseänne joka päivä kaikkein pyhimpään, armoistuimen välittömään läheisyyteen saakka, pysyäkseen muinaisen ylimmäisen papin kanssa sillä pyhällä paikalla niissä pyhissä, ylimaliisissa tunnelmissa, jotka varmaan sillä paikalla suurena sovintopäivänä hänet valtasivat. Kun sitä toivomme, sen ihanteena muistamme pitää, sitä rukoilemme ja ikävöimme, niin noita kauhistuttavia penseyden aikoja on elämässämme sitä vähemmän. Tyhjäät sielut Herra täyttää hyvydellään, jota he ikävöivät.

Valitan, että — nyt on niin ja näin, saavutanko teidät ollenkaan yhdessä siellä tutussa pirtissä. Kymmenen päivää tuntuu nykyisin olevan alin määrä, minkä kirje sinne tarvitsee, ja tästä päivästä tasan 10 päivän jälkeen on jo Suomen kirkas Marianpäivä kaikkine kevään enteineen. Rukoilen, että kirjekyyhkynen jaksaisi nyt lentää tavallista nopeammin ja löytäisi tiensä Kohtavaaran kupeelle nuorekkaan juhlakansan keskelle aivan sopivaan aikaan. Mutta ellei, niin ehkä se sitten saa istahtaa Pirtin Viestin palstoille ja kertoa siinä sanomansa. Sen nimittäin, että välillä lämmen vallitseva side on edelleen olemassa; täällä kaukanakin Teitä ja rakasta opistoa muistan, rakastan ja siunaan.

— Paljon olinkin jo tätä mutkikasta japaninkieltä unohtanut. Takaan, että iäkät aivoni ovat vaatineet aika kovaa ponnistusta tämän kielen takaisinpalauttamiseksi senkin verran, että sitä kykenee jotenkuten käyttämään. Siitä on vielä pitkä matka luonnollisen kielenkäytön tasolle, mikä harvalle ulkomaalaiselle, tuskin yhdellekään täällä on suotu.

Ilomme on, että varsinkin nuoria parveilee ympärillämme kokouksissa. Koko joukko heistä on voinut jo tehdä ratkaisun toiminnassa olevien seurakuntiemme piirissä niin, että pääsiäisenä ottavat kasteen. Monien kohdalla aprikoinnin aika vielä jatkuu. Oi, rukoilkaa Japanin sadoilletuhansille nuorille, jotka ovat kätensä auran kurkeen laskemassa, armoa olla taakseen katsomatta! Rukoilkaa, että miljoonat entisiin uskontoihin väsyneet eivät tyytyisi siihen uskonnottomuuteen, ajallisten arvojen ja huvitusten tavoittelemiseen, johon vajoaminen on nyt Japanin suurin vaara.

Toivon mukaan pääsen toukokuussa muuttamaan sisämaahan, vaikka tällä hetkellä ei ole vielä mitään tietoa katosta pääni päälle siellä senvuoksi, että lähetyksemme dollarierä koko tälle vuodelle ei riitä vähääkään sellaisiin tarkoituksiin. Se on tilanne, joka sielussamme aiheuttaa enemmän kuin tuskaa, jopa karmivaa häpeää. Suuret ovat voitettavanamme olevat esteet!

Siunatkoon Herra juhlianne!

Kristian Tammio.



PIRTIN Viesti

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 1-2

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1949

Alla talvisen tähtivyön.

Katselen kauneutta talviyön.
Tutkin tuiketta tähtivyön.
Matkamies! Pysähdy, vastaa,
minnekä jalkasi astuu?
Suuri on elosi vastuu.
Kuuntele kutsua Herran!
Kun maan melu hetkeksi raukee,
ääretön avaruus aukee,
talvisen tähtitaivaan alla
taivainen soitto soi maan kamaralla.

Alla talvisen tähtivyön,
tauottua arkisen työn,
polvistun eteesi Herra.
Anteeksi eloni erheet anna!
Poikasi tähden lastasi nosta kannan!
Suo mulle voimaa elää armostasi,

ettei maan aartehe' rikkaus,
kunnia, kulta
ryöstäisi ikuista, kalleinta
aarretta multa!
Tähtenä tielläni suo pyhän Sanasi olla,
että en horjuisi vaivojen, vainojen alla!

Katselen kauneutta talviyön.
Tarkkaan tuiketta tähtivyön.
Suuri on armosi Herra!
Meille, maanlapsille, armosi soit,
ikuisen rakkauden ilmitoit,
teit meidät lapsiksi taivaan.
Suo meille keskellä tuskaa ja työtä
keskellä ihmisten itkua, yötä
kaikua enkelten laulun ja soiton
viestinä ikuisen rakkauden voiton.

Oili Pennanen.

Opettajat lähettävät tervehdyksensä.

Älkää muodostuko tämän maailman ajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta.

Room. 12:2.

Rakkaat toveriliittolaiset!

Tervehdin teitä näillä apostoli Paavalin sanoilla. Teidän elämästänne sieltä omilta olinpaikoiltanne kuuluu monenlaisia viestejä, toisista hyviä ja iloisia, toisista taas ikäviä. Toiset toimivat kristillisten opinto-kerhojen ohjaajina, toiset niissä muina jäseninä. Joku taas on ollut kodissaan herättävänä sieluna kodin muille jäsenille. Joku on voinut nöyrällä, vaatimattomalla tavallaan todistaa uskostaan Vapahtajaansa, ja se on vaikuttanut käänteentekevästi hänen ystävä- ja toveripiirissään. Moni on tällaisen todistajan kautta tullut uskoon.

Mutta sitten kantautuu korviin myöskin toisenlaisia viestejä. Ne ovat murheellisia, suorastaan peloittavia. Sekin nuori on käynyt evankelisen kansanopiston, mutta silti hän käy elokuvissa, tansseissa ja on kovin innokas seurustelemaan maailmanmielisten parissa. Toisesta taas kerrotaan, että hän on alkanut tuota ulkoasuaan laitellessa suuren maailman tyyliin, kiharoita, maaleja ja muita huomiota herättäviä kaunistuskeinoja käyttäen. Ulkoasumme ker-
too meidän sisimmästämme, se osoittaa, minnepäin harrastuksemme ovat suuntautuneet. Turhamaisuudella ja koreilemis-
halla tahdotaan miellyttää ihmisiä. On unohdettu, ettei Jumala pidä moisesta kauneenhoidosta, jolla pyritään itseään tehostamaan ja ikäänkuin kilpailemaan uskottoman maailman kanssa. Eräässä raamatunpaikassa sanotaan: »Herra kaunistaa kasvot». Se kauneus on sisäistä, mutta silti se heijastuu kasvoista niin, että sen toinenkin varmasti huomaa.

Tällaiset tavat ja tällainen käytös ker-
too murheellista kieltä siitä, että on muodostuttu tämän maailman ajan mukaan. Eletään ikäänkuin ihmisille eikä niinkuin Herralle. Raamatussa sanotaan: älkää rakastako sitä mikä maailmassa on, sillä lihan himo, silmäinpyyntö ja elämän korska ei ole Isästä, vaan maailmasta.

Hyvä toveriliittolainen! Jos olet maailman tiellä jo, taikka jalkasi on sille astu-

massa, käänny pian takaisin. Se on sangen vaarallinen ja liukas tie. Itsekin hyvin tiedät, minne se päättyy. Jos sielusi joutuu turmioon, on se oma syysi. Hyvin tiedät, mikä on iankaikkisen elämän tie. Olet jo opistoajanasi siihen tutustunut, ja varmaan jo aikaisemminkin. Irta siis maailmallisesta menosta, oman sielusi ja ajallisen onnesikin tähden! Jos olet unohtanut rukouksen ja Jumalan sanan käytön, tartu pian Sanaan! Se pitää sinut tiellä. Se antaa Sinulle uuden, Hengen täyttämän elämän. Valvovan uskovaisen ainoa voima on Vapahtajan armo ja anteeksiantamus. Hänen ansionsa turvin on meillä ihana oikeus palata Taivaallisen Isän syliin, vaikkapa tuhlaajapoikina ja -tyttärinä. »Hänen luonaan on armo, Hänen luonaan on runsas lunastus».

Hilma Kerminen.

Älä väsy rukoilemaan.

»Ja Hän puhui heille vertauksen siitä, että heidän tuli aina rukoilla eikä väsyä.» Lk. 18.

Muistamme kai tuon vertauksen väärästä tuomarista ja leskivaimosta. Vaimon hellittämättömyyden takia tuomari taipui. Kuinka ei sitten Jumala kuulisi lapsiaan, joita Hän rakastaa. Hyvät toveriliittolaiset! Tunneimme olevamme niin heikko ja hajanainen joukko. Se ihan masentaa mielemme, melkeinpä joskus tuntuu, että olemme aivankuin pakotetut painumaan aaltoihin, kun epäuskon mahtavat laineet lyövät ylitsemme. Kenties monelta on jo hävinnyt hätäkin omasta ja toisten kohdasta, kun tuntuu, että mitään ei kuitenkaan enää voida tehdä. Maailma vie. Kyllä voidaan, hyvät ystävät! Ei kylläkään meidän voimillamme. Olemmeko unohtaneet Hänet, joka voi. »Aina tulee rukoilla eikä koskaan väsyä.» Sitä varten Jeesus esitti vertauksensa, että Hänen omansa olisivat ymmärtäneet, mistä apu tulee, tulee aina ja varmasti. Kantakaamme toinen toisiamme rukouksin voimin. Puhu toveri-

Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston

Toveripäiviä

vietetään opistolla huhtikuun 9—10 päivinä
alkaen klo 14. Lauantaina Toveriliiton ilta
H. P. Ehtoollisen vietto. Sunnuntaina klo
10 jumalanpalvelus ja opintokerhon juhla,
klo 14,30 Toveriliiton vuosikokous ja klo
19 Päätätöisillanvietto.

Tervetuloa opistolaiset ja opiston ystävät!

liittolainen usein Jumalalle siitä opisto-
toveristasi, jonka olet kuullut eksyneen
maailmaan. Ja usko, että Jumala Sinua
kuulee. Puhu niistä toveriliittolaisista,
jotka Sinua lähinnä elävät. Puhu opiston
työstä, niin että nykyinen kurssi saisi siu-
nauksen osakseen. Puhu uudesta opisto-
rakennuksesta ja kaikesta, mikä toveriliit-
tolaisena sinun sydäntäsi painaa. Ja olet
näkevä liittomme tulevaisuuden valoi-
sampana. Pyydä ennenkaikkea itsellesi
rukouksen henkeä. Olemmehan kuulleet
sanottavan: »Missä on paljon rukousta,
siinä on paljon siunausta, missä on vähän
rukousta, siinä on vähän siunausta, missä
ei ole yhtään rukousta, siinä ei ole yhtään
siunausta». Kun tunnet itsesi voimatto-
maksi, on rukous ainoa keinosi, mutta hyvä
keino. Jumala on rikas. Rukouksen avulla
saamme Hänen taivaallista siunaustaan
omaan elämäämme ja lähimmäistemme
elämään. Miksi emme käyttäisi tätä etu-
oikeutta. Ei Jeesus puhunut tyhjiä sanoja
silloinkaan, kun Hän esitti vertauksen siitä,
että aina tuli rukoilla eikä väsyä. Kannat-
taa niin tehdä, sinä masentunut toveri-
liittolainen!

Tervetuloa toveripäiville!

Tule rukoillen!

Helvi Valkonen.

Vain kaksi mahdollisuutta.

Me ihmiset olemme täällä maailmassa
matkalla. Jokainen hetki vie meitä lähem-
mäksi päämäärää. Päivä toisensa jälkeen
kuluu, vuodet vierivät, koko elämä on kuin
tuulahdus, joka pian on ohitse. Kerran

sitten tulee päivä, joka on viimeinen;
maallinen elämä on jätettävä, olemme tul-
leet päämäärään: kadotus vai taivas, ikui-
nen kuolema vai ikuinen elämä, siinä kaksi
maisen matkan päämäärää. Vain kaksi:
itku ja hammasten kiristys tai autuus ja
ilo taivaassa. Kolmatta mahdollisuutta ei
ole. — Yhtä monta kuin on elämän pää-
määrää, yhtä monta on tapaa elää täällä
maailmassa. — Voimme elää ilman Ju-
malaa. Ajatuksemme voi aamusta iltamyö-
hään täyttää tämä maallinen elämä: mitä
söisi ja joisi, millä itsensä vaatettaisi tai
miten saisi rahaa j.n.e. Mutta sanasta tie-
dämme, että huonosti menestyy se ihminen,
joka Herran hylkää. Sitten tulee se toinen
ryhmä ihmisiä, pikkuinen lauma, joka
aamulla herätessään kantaa huolensa ja
toivomuksensa Taivaallisen Isän puoleen.
Nämä ihmiset tuntevat pitkin päivää ole-
vansa Jumalan turvissa ja heidän huulil-
tansa kohoaa päivän kuluessa kiitos ja ru-
kous. — He ovat onnellisia, heidän ei tar-
vitse luottaa maailmaan, missä juonet ja
vääräys vallitsevat, ei omiin eikä ystävän
voimiin, jotka minä hetkenä hyvänsä pet-
tävät. Heidän turvansa on Jumala.

Kumpaan ryhmään ihmisiä me kuu-
lumme?

Mikä on meidän päämäärämme?

Sirkka-Liisa Jaskari.

Karikolta.

»Mä olen niin pienoinen, pienoinen aivan.
Sä suuri ja voimakas, Isäni taivaan», kai-
kuivat tutut laulun sanat tämäntalvisen
opistoperheen tervehdyksenä Karikon ik-
kunan takana eräänä maaliskuisena päi-
vänä silloin äskettäin syntyneelle tyttä-
rellemme, joka Marianpäivänä kastettaessa
sai nimen Irma Kyllikki.

Kuuntelin tällä kertaa jo lapsena oppi-
maani laulua aivan kuin uusin korvin. Olin
saanut omalla kohdallani elävästi tuntea
todeksi »kun voimani uupuvat, käsillä
kannat ja syntini armosta anteeksi annat».

Rakkaat opistolaiset, kaikki entiset ja
nykyiset! Jättäkää elämänne Jumalan
vahvoihin käsiin, niin ei teillä koskaan ole
häätä, sillä Hän voi tehdä heikot voimanne
kestäviksi!

Aino Karjalainen.



Asuinhuoneissa kilpaillaan järjestyksestä.

Epäilysten alla...

»Minun Herrani ja minun Jumalani.»
Joh. 20: 28.

Nämä sanat puhkesivat Tuomaan huulilta nähdessään jälleen, suuren epäuskonsa jälkeen, rakkaan Vapahtajansa. Jumala voi myös meihin nähden antaa saatanalle vallan saattaa meidät epäilyksiin. Tällainen tila on ehkä kristityn ihmisen kauheimpia koettelemuksia. Onhan niin, että uskovaan ihminen ottaa kaiken, niin myötäkuin vastoinkäymisetkin Herransa kädestä, mutta jos hän joutuu epäilyksiin, ei hänellä ole mitään turvaa eikä hänen elämällensä ole mitään tarkoitusta. Jos me joskus joudumme tällaiseen tilaan, niin älkäämme menettäkö toivoamme, vaan odottakaamme ja toivokaamme keskellä epäilyksiämekin rukoillen. Herra on varmasti jälleen kirkastava itsensä ja meidän huulillemme nousevat Tuomaan sanat: »Minun Herrani ja minun Jumalani!»

Muistakaamme esirukouksissa epäilyksiin joutuneita ystäviämme ja muistakaamme niitä tuhansia ja taas tuhansia maailman ihmisiä, jotka joka päivä vaeltavat epäuskon helvetti sydämessänsä. Heidän elä-

Mitä Japanin

Toveriliittolaisten hyvä tuttu, rovasti Tammio, jonka viimesykyisistä Japaniin lähdöstä on Pirtin Viestissäkin kerrottu, on vuoden vaihteessa saapunut perille määränpäähensä. Miten rovastimme siellä on voinut ja mitä sinne kaukaisille saarille lähetyksen kannalta ajatellen kuuluu, siitä saamme lukea rovastin kirjeistä m.m. seuraavaa:

28. 12. 48. »Minkälaiselta nyt sitten tämä Japani näyttää? Oi, oi, toinen on, kuin silloin kun täältä läksin. Idylli on suuressa määrin kadonnut, kun poissa on »keruma» (riksha) melkein kokonaan, ainakin täällä pääkaupungissa. Puvut ovat muuttuneet täysin eurooppalaisiksi, vain harvoin poikkeuksin, naisten tukkamuoti on länsimaa-lainen jne. Väkeä vain tuntuu olevan suunnattoman paljon, tungos kaikkialla tavaton, kun kulkuneuvot ovat riittämättömät ja kehnossa kunnossa. Sota on siinäkin suhteessa estänyt kehitystä suuresti. Mutta maanjäristysten ja palojen jäljet ovat ihmeesti kadonneet. Rauniot on raivattu puhtaaksi ja tilalle rakennettu tavattomasti. Sitä sopii ihmetellä. Kaupoissa on tavaraa, niin että kaikkea saa, vaikkakin se on säännösteltynä ja hirvittävän kallista. Nyt saa taas käyttää paperirahaa

mänsä ei ole helppoa. Rukoilkaamme hartaasti, että epäusko saisi väistyä uskon tieltä ja että mahdollisimman monet huulet voisivat sydämeistensä sanoa: »Minun Herrani ja minun Jumalani!»

Anna Ritvanen.



Lastenhoitotunti on mielenkiintoinen.

lähetyksentältä kuuluu?

vielä enemmän tukuttain kuin Suomessa, sillä jen, joka normaaliaikana oli puolet dollarista, on nyt Suomenkin rahaa heikompi. Virallinen kurssi on 270 jeniä dollarista».

10. 1. 49. »Toissapyhänä jo ehdin lausua terveiseni tällä kielellä Ikebukuron seurakunnalle. Ehtoollisella kävi 65 henkeä. Näkee, että 25 vuoden aikana on edistytty. Nuoret laulavat kaikki yhteislaulutkin kuorossa; sitäpaitsi oikein hyvä kuoro esiintyy joka kerta jumalanpalveluksessa. Ei tarvitse kehoittaa lukemaan ääneen Herran rukousta, synnin- ja uskontunnustusta, se tehdään muutenkin. Samoin etsitään saarnan aikana kaikki mainitut Raamatun kohdat, joten täällä nämä vasta-alkajat ovat Raamatun tuntemisessa varmasti suomalaisia edellä. Toiminta Okayaman seurakunnassa alkaa uudestaan oltuaan monta vuotta aivan lamassa. Lastentarhan hyvä rakennus, joka samalla on kirkkona, oli näet joutunut sota-aikana pois lähetysten käsistä. Nyt se on monien käräjöintien jälkeen saatu takaisin amerikkalaisten sotilasviranomaisien käskystä».

10. 2. 49. »Palasin eilen Naganon (maakunta Tokiosta pohjoiseen) tekemältäni melkein viikon kestäneeltä matkalta, joka meni kaikin puolin onnellisesti. Kylmempää siellä tosin oli, mutta alkaahan siihen tottua. Yöt siellä (ilman lämmityslaitteita olevissa asunnoissa) menivät kyllä hyvin, kun nukutaan »kotatsussa», joka on lattias-

olevan tuhka-astian päällä oleva teline. Tuhassa on puuhiliä, peite pannaan kehyksen päälle ja vuode laitetaan sen yhteyteen niin, että sekä jalat että ruumis ovat lämpimässä. Mutta aamulla nouseminen on kauheaa, sillä huoneessa on yhtä kylmä kuin ulkona, jossa lämpömittari osoitti joka aamu nollan alapuolelle, — mutta tottuhan sitä kaikkeen.

Lähetystämme kohdannut raunioituminen on suurempi kuin sieltäpäin osataan aavistaa. Kirkot, lähetyssaarnaajain asunnot y.m. on pitänyt myydä ja on myös myyty sodan aikana luulossa, että kristillinen lähetys kokonaan lopetetaan, kun Japani voittaa sodan. Tulipalo on senjälkeen tehnyt selvää Iidan seurakunnan kauniista kirkosta ilman mitään palovakuutusta. Papit ovat hakeutuneet muihin toimiin ja ovat nyt haluttomia palaamaan. Kristityt tottavat olemaan ilman kirkkoa, jumalanpalvelusta jne. Sellaisesta aallonpohjasta on yritettävä tämä lähetys saada nousemaan, ja näitä mahdollisuuksia kävin nyt tutkimassa. Olen saanut koko sydämeistäni kiittää Jumalaa matkastani ja sen aikana kokemastani Jumalan huolenpidosta ja antamistaan uusista toiveista, että työ saadaan jälleen käyntiin edes pienessä mittakaavassa. Japanilaiset ovat lausuneet minut sydämellisesti tervetulleeksi ja valittavat vain oloni lyhyttä».

26. 2. 49. »Minulla alkaa olla tilaisuuksia harva se ilta, jolloin opetan Jumalan sanaa japanilaisille täällä kotonani taikka jossakin muualla. Huomenna sunnuntaina menen Amerikan luterilaisen kirkon jumalanpalvelukseen ja illalla oman kirkkomme varjokuva-iltaan. Esitämme Jeesuksen elämää. Toivomme, että monet kastamatto-



Kutomossa on jälleen tehty kauniita kankaita.



Höyläpenkki syntyy kotiin vietäväksi.

HIIHTOKISOISTA.

Tämän kuun 8. päivän iltana, kun maaliskuisen auringon viimeisinkin säde oli jo piiloutunut metsikön taa, oli Haikolan avarassa pirtissä havaittavissa ainutlaatuisen vilkasta liikettä. Nuorisoa, jota oli saapunut eri puolilta maataamme, asteli valaistussa pirtissä etsien pitkien, katettujen pöytien ääreltä istuinpaikkaa. Vähitellen hiljeni hilpeä äänten sorina ja juhallinen tunnelma laskeutui sydämiin. Oli koolla 5:n evankelisen kansanopiston tämänvuotiset parhaat hiihtäjät, jotka olivat saapuneet osallistuakseen seuraavana päivänä pidettäviin yhteisiin kisoihin. Nyt alkoi tervehdysten sarja, jonka me isäntäopistona aloitimme. Ihmeellinen yhteenkuuluvaisuudentunne liitti meidät heti toisiimme ja sitä vain lujittivat niin Sairalan, Kiteen, Loimaan kuin Muurlan opistojen terveiset. Tunsimme olevamme sisaria ja veljiä, joilla on paljon yhteistä. Näinhän totesivat Muurlan pojatkin:

»Hyvä siellä, hyvä täällä,
samat opit osanamme
samat virret viritetty
sama Kannel kaikumassa.»

Illan vaikutelmat ja huomisen päivän mieliä jännittävät tapahtumat viipyivät ajatuksissamme vielä silloinkin, kun olimme kääriytymässä »unen hienoon huiviin».

mista kuulijoistamme viimeistään pääsiäisenä kastattavat itsensä».

Tällaista kertoilee rovasti Japanin läheyskentältä, jossa sydämet ovat nyt entistä enemmän avoinna evankeliumin sanomalle. Mutta rovasti kirjoittaa myöskin: »Se aika on mennyt, jolloin me vain saarnaamme, mutta emme saa ojentaa auttavaa kättä kärsiville ja osoittaa, mitä evankeliumi saa aikaan. Meidän pitäisi saada varat ja voimat kansanopiston ja samoin lastenkodin pystyttämiseksi. Täällä tarvitaan myöskin rahaa eikä vain innostusta.»

Ja se taas tietää, että meillä täällä kotimaassa tulisi olla entistä enemmän rukous- ja uhrimieltä. Virsi 188:2, 3.

Edgar Vaalgamaa.

Jo varhain aamulla oli havaittavissa touhua. Puhuttiin vain alkavan päivän tapahtumista sekä kuiskaillen että julkisesti. Jo aamuhämärissä moni liikkui läheisellä jäällä ja vaaran rinteillä koettamassa sukseen keliä. Siellä täällä oli ryhmä poikia salaperäisin ilmein sivelemässä voidetta sukseen pohjiin. Vihdoin koitti määrähetki. Lähtöpaikalle asettuivat järjestykseen hiihtäjäpojat rinnassaan vaikuttavan näköiset numerot ja kasvoillaan vakava, hieman jännittynyt ilme. Paikalla olivat jo myöskin ajan ottajat, kuuluttaja ja huutajat. Nyt lähti ensimmäinen, ½ minuutin kuluttua toinen j.n.e.

Haikolan opintokerho

lähettää terveisensä kaikille toveriliittolaisille. Nykyisin kuuluu siihen n. 10 hyvin opinhaluista jäsentä. Kerho kokoontuu aina perjantai-iltaisina täällä opistolla tavallisesti opinto-ohjaajamme luona. Kyllä täällä on yritetty ahkeroida. »Virsiens pyhä runous» on jo päähän painettu, siitä kirjallinen tutkinto suoritettu sekä opintokirjat saatu kohtalaisen hyvin arvosanoihin.

Nyt kevätlukukaudella on kerho alkanut opiskella Wirénin kirjaa: »Raamattu elämäkirjana». Tämä kirja tuntuu kovin visaiselta, mutta on sitäkin mielenkiintoisempi, onhan tutkistelun aiheena tärkein kaikista kirjoista, pyhä raamattu. Kuinka tunteamaton onkaan tuo kirja meille monelle.

Jokainen kerholainen joutuu antamaan oman panoksensa kerhoiltaan toimiessaan milloin alku- tai loppuhartauden pitäjänä, milloin läksyn kuulustelijana, pakinoitsijana tai läksyyn liittyvän lisäohjelman suorittajana. — Palmusunnuntaina, toveripäivien yhteydessä kerhomme järjestää oman juhlan, johon puhujaksi tulee Evankeliumiyhdistyksen opintokerhotyönohjaaja, maisteri Viivi Hakkarainen. Ohjelma on suunniteltu virsi-aiheiseksi.

Kerhomme pyytää Taivaan Isän siunausta opiskelulle ja suunnittelemaalleen juhlalle.

Anna Urjanheimo.

»Loimaa, Loimaa, pokaalias hoivaa», kajahti lounaissuomalaisen painuessa ladulle. Kun koitti lähdön hetki meidän toivollemme, kajautti huutosakki: »Nytpä lähti Pauli juuri, ladun sankari tää suuri». Jo olivat kaikki pojat ladulla, joka tasaisena lähti maalista, mutta kohosi pian vaaralle tarjoten hiihtäjille tilaisuuden luoda silmäyksen kauniiseen ympäristöön. Kuulutaja, istuen pienellä mäen nyppylällä vähän matkaa maalista, valmistautui puhumaan pahvitorveensa ilmoittaakseen hyvissä ajoin hiihtäjän ilmestymisen. Siinä odotellessa saimme kuulla tuosta erinomaisesta megafoonista äänilevy musiikkiakin, Pori-laisten marssin, joka kuitenkin lähetys-häiriöitten takia katkesi kesken. Jo suhahti ensimmäinen poika metsiköstä ja painui toiselle kierrokselle ja niin toiset kohta perässä. Jännitys kohosi kohoamistaan, yritettiin vähän ennustellakin väliaikojen perusteella, kunnes hiihtäjä toisensa jälkeen huutojen ja kättentaputusten säestämänä uljaana laski maaliin. Loimaan maine oli hirvuinen ja alkoi jo herättää kauhua vuoroaan odottelevien tyttöjenkin mielissä. Punoittavia ja huohottavia hiihtäjiä odotti pirtissämme kuuma tee rinkeleinen, jonka jälkeen sauna sihisevine löylyineen tarjosi tepsivää virkistystä väsyneelle keholle.

Mutta katsomossa oli taas jännitystä. Numerot olivat vaihtuneet nyt tyttöjen puseroihin ja kohta kiersi tuo reipas joukko atua. »Kuinkahan pärjää meidän Marjat-

Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston Kesäkurssi

alkaa toukokuun 10 päivänä ja kestää pari kuukautta. Kurssi on pääasiassa käytännöllinen. Opetusta annetaan kotitaloudessa, puutarhanhoidossa ja käsitöissä. Pääsyvaatimukset 16 v. ikä ja kansakoulu. Maksut kuukaudelta samat kuin kansanopistossa. Hakemukset, joihin liitetään jäljennös viimeisestä kansakoulutodistuksesta sekä papintodistus, lähetetään os. Kansanopisto, Kohtavaara ennen toukokuun 5 päivää.

Toivo Salomaa.

Kirja arvostelu.

Yrjö Kohonen: Rautainen mies: Ammaan apostoli. — Martti Rautasen elämäkerta. — Kuvan ja Sanan kustantama, 480 siv.

Pakanalähetysksemme historiassa tulee aina säilymään Martti Rautasen nimi. Esiteltävä teos ei ole aivan uusi, mutta se kannattaa lukea ja hankkia. Sillä se kertoo ihmeellisen elämäntarinan miehestä, jolla ei ollut suuria lahjoja, mutta joka Herran johdatuksesta kehittyi pakanain apostoliksi ja eteväksi kielimieheksi.

Teos vie meidät ensiksi Inkerinmaalle, Tikanpesän kylään, missä Martti Rautanen vietti ankaran, mutta sisäisesti rikkaan lapsuuden. Saamme sitten kokea hänen kanssaan koulutien vaikeuksia ja elämme mukana sen suuren hetken, jolloin hän vihdoin on päässyt pimeään Afrikan kamaralle

tamme» j.n.e. kyseltiin. Kun tyttöjen oli vain kerran kierrettävä tuo 5 km:n latu, tuli asiasta pian selvä.

Kilpailut olivat ohi, suksen kahina ladulla jo lakannut ja jännitys lauennut, kun istuimme jälleen pirtissä yhteisesti iltaa viettäen. Nyt kuultiin tulokset, voitot ja häviöt. Opistomme sijoittautui toiselle sijalle, mikä oli kyllä hieno juttu. Tietysti vielä hienompaa olisi ollut, jos olisimme saaneet sen pokaalin, jonka Loimaa vei kuin veikin takaisin syystä, että oli 25 sek. meitä parempi. Laulun ja puheen parissa ilta vierähti nopeasti. Kevättä, uuteen eloon heräämisen ihmettä kuiskivat maljakoissa auenneet hienot »hiirenkorvat». Siitä puhuivat ne nuorten omakohtaiset todistukset, joista valkeni, kuinka ihmeellisellä tavalla Jumalan armon aurinko on sulattanut jääkylmiä sydämiä. Yksi toisensa jälkeen eri opistoista nousi kertomaan, miten Jeesus löysi hänet ja vapautti taakoista. Vielä eron hetkinä ne sanat kannustivat meitä yhä urhoollisemmin kiiruhtamaan elämän kilparadalla kohti ikuista kevättä, kohti päämäärää, jonka tavoitteena on elämän kruunu, ihanin voittopalkinto. Voimakkaana kajahti loppuksi: »Yhtehenkö tulla saamme tuolla puolen Jordanin».

Katri Saarelainen.

Evankelisten kansanopistojen hiihtokisat

9. 3. 1949.

Henkilökohtaiset tulokset:

Pojat: (10 km)

1. Jouko Elomaa, L-SEK	35.12
2. Lauri Ahonen, L-SEK	35.30
3. Pauli Määttänen, NEK	36.21
4. Veikko Mallat, SEK	36.27
5. Veikko Pikkarainen, KEK	36.35
6. Aulis Suutarinen, SEK	37.02
7. Aulis Reijonen, KEK	37.18
8. Reino Ikävalko, SEK	38.05
9. Alpo Miettinen, NEK	38.16
10. Ossi Eerikkilä, SEK	38.25
11. Erkki Heikkinen, NEK	38.40
12. Eino Erelä, L-SEK	38.44
13. Pauli Pesonen, KEK	39.12
14. Lauri Immonen, NEK	39.25
15. Kalevi Honkanen, NEK	39.28
16. Kalevi Koho, SEK	39.57
17. Kalevi Kääriäinen, L-SEK	40.12
18. Alpo Jokinen, Ssek	40.56
19. Heikki Suni, SEK	41.01
20. Erkki Valkonen, NEK	41.49
21. Martti Rämö, SEK	42.18
22. Valde Mäkinen, L-SEK	42.35
23. Matti Knuutinen, SEK	43.13
24. Matti Äyräs, Ssek	46.42
Pentti Seppälä, L-SEK	

Tytöt: (5 km)

1. Eeva Sätilä, L-SEK	21.55
2. Eini Uotinen, L-SEK	22.17
3. Marjatta Lainpelto, NEK	22.25
4. Ailla Honkanen, NEK	23.01
5. Irja Montonen, SEK	23.03
6. Hanna-Maija Salakka, SEK	23.23
7. Kaarina Rasilainen, SEK	23.40
8. Sinikka Peltonen, SEK	24.06
9. Eira Both, L-SEK	24.11
10. Siiri Ruokolainen, NEK	24.17
11. Maija Köönikäs, L-SEK	24.29
12. Rauha Martikainen, NEK	24.31
13. Kerttu Litja, SEK	24.50
14. Tyyne Heikkinen, NEK	25.00
15. Saima Immonen, NEK	25.11
16. Aune Luukkonen, KEK	25.17
17. Tyyne Laakkonen, KEK	25.27
18. Kerttu Pulkkinen, NEK	25.31
19. Irja-Liisa Hara, NEK	25.44
20. Orvokki Näräkkä, SEK	25.54
21. Elvi Tiainen, KEK	25.57
22. Venla Timonen, NEK	26.03
23. Lahja Pyykönen, NEK	26.44
24. Maija Tonteri, SEK	26.45
25. Elma Kärnä, NEK	27.02
26. Rauha Piironen, NEK	27.25
27. Katri Saarelainen, NEK	28.05
28. Lyyli Komulainen, NEK	28.27
29. Leila Valkonen, NEK	29.24
30. Taimi Suni, SEK	29.34
31. Sinikka Roininen, L-SEK	30.43

sydän täynnä intoa ja palavaa rukousta. Kirjassa on myös kaunis kuvaus Otjimbinguen idyllistä, Rautasen rakkaudesta saksalaisen lähetyssaarnaajan nuoreen tyttäreen. Tutustumme sitten lähetystyön iloihin ja suruihin, taisteluihin ja voittoihin, niihin ylipääsemättömiltä näyttäviin vaikeuksiin, joita outo ilmasto, tyly kansa ja ylpeät pakanapäälliköt asettavat lähetyksen tielle. Näemme, miten monet lähetyssaarnaajat sortuvat tai jättävät työn kesken. Mutta Herra ei jätä työtään. Hänellä on uusia työmiehiä poistuneiden tilalle ja hän vahvistaa harvoja uskollisia kestämiin. Vihdoin koittaa ilon päivä Ambolähetykselle, kun v. 1883 työn esikoiset, kuusi nuorukaista kastettiin. Kuvaus tästä kastehuhlasta on kirjan antoisimpia kohtia. Jännittävä on myös luku, missä kuvaillaan sairaan Martti Rautasen taistelua elämän ja kuoleman vaiheilla yksinäisellä lähetyksasemalla.

Kirja on kirjoitettu suurella lämmöllä ja rakkaudella. Me opimme ihaillemaan Am-

bomaan apostolia, joka kaikkensa uhraten teki työtä pakanain pelastamiseksi ja joka sisukkaasti kehitti itseään, kunnes kykeni luomaan kirjakielen Ambokansalle ja kääntämään sille raamatun.

Teoksesta saamme seurata evankeliumin voittokulkua mustien maassa, nähdä uskon ja rakkauden versovan epätoivon ja pelon sijaan. Mutta näemme myös lähetystyön vaikeuksia, huomaamme puutteita ja vikoja lähettienkin elämässä. Monet kuvitelmat lähetystyön ihanteellisuudesta sortuvat kirjaa lukiessa, mutta samalla kasvaa luottamus siihen, että Herran asian puolesta eivät uhrat mene hukkaan: niitä seuraa siunaus.

Syventymisen esiteltyyn teokseen voi vaatia vähän ponnistuksiakin, sillä se on melko laaja ja perusteellinen. Mutta rohkenemme suositella teosta kaikille, sillä niin avartava ja sytyttävä se on. A. K.

Nyt juuri opistomme tarvitsee Sinun tukeasi, siksi **liity Kannatusyhdistyksen jäseneksi!** Oheisella tilillepanokortilla sen voi parhaiten tehdä.

OPISTON KUULUMISIA.

Uuden vuoden tapahtumista mainittavia ja merkittäviä oli jälleen kannatusyhdistyksemme vuosikokous, joka pidettiin tammikuun lopulla. Siksi päiväksi saimme harvinaisen epäedullisen sään, joten monet opiston ystävät eivät voineet parhaalla mahdollakaan päästä mukaan. Siitä huolimatta kokous pidettiin yhdistyksen sääntöjen mukaisesti. Opiston johtaja selvitteli kuluneen toimintavuoden tapahtumia, joista nykytilanteesta ehkä merkittävin oli past. Aurasen syksylliseen vierailuun liittynyt lupaus viiden miljoonan markan avustuksesta opistorakennuksen toteuttamista varten. Tämähän on sellainen seikka, joka on antanut meille mahdollisuuden ryhtyä suunnittelemaan opistomme toiminnan vaikeimman esteen raivaamista tieltä. Kaikinpuolinen tilanahtaus ja oppilasasuntojen puute, nehän ovat olleet tiellämme koko opiston olemassaoloajan. Ilman tätä avustusta olisi opiston rakennussuunnitelman toteuttaminen yhä vielä erittäin vaikeaa, kenties ylivoimaistakin. Sitä suuremmalla syyllä on tämä tilaisuus nyt käytettävä — sellaista tuskin toiste tulisikaan — ja lisäksi meillä on erikoinen syy olla tästä kiitollisia Jumalalle ja samoin tuntemattomille amerikkalaisille lahjoittajillemme.

Vuosikokouksessa keskusteltiin tästä asiasta ja samoin jo syyskokouksen tekemästä päätöksestä, jolla johtokunta oikeutettiin ottamaan lainaa opistorakennuksen toteuttamiseksi aina 10 miljoonaa markkaa saakka. Kun jotkut yhdistyksen jäsenet ovat joutuneet tiedustelemaan, millaisia velvoituksia tällainen velka aiheuttaa yksityisille jäsenille, lie nee tässä yhteydessä sopivaa mainita, että varmaan tällaisen asian hoitamisessa joudutaan kysymään kaikkien opiston kannattajien alttiutta ja mukana oloa. Sehän juuri on opistomme kannatusyhdistyksen päämäärä ja tarkoitus, opistomme toteuttaminen ja toiminnassa pitäminen. Mutta toisaalta taas kannatus-

tusyhdistys on opiston laillinen omistaja, ja tällä opiston omaisuudella yhdistys vastaa niistä veloista, joita opiston laajentamiseksi tarvitaan. Yhdistyksen valitsema johtokunta harkitsee toimenpiteitä, joihin olisi ryhdyttävä, ja esittää suurimmat suoraan yhdistyksen kokouksen — syyskokouksen tai vuosikokouksen — hyväksyttäväksi, kuten juuri tämän laina-asian viime syyskokouksessa. Varsinaisesti vuosikokouksessa johtokunta tekee toiminnastaan yhdistykselle tiliä kuluneelta vuodelta. Syyskokouksessa taas täydennetään johtokunta seuraavaa vuotta varten, ja silloin on jokaisella yhdistyksen jäsenellä tilaisuus vaikuttaa johtokunnan muodostumiseen haluumallaan tavalla. Siksi onkin mitä tärkeintä, että yhdistyksen jäsenet olisivat niin runsaslukuisesti kuin suinkin mahdollista mukana sekä syys- että vuosikokouksissa, jotka ilmoitetaan Pohjois-Karjalan ja Kainuun useissa lehdissä kaksi viikkoa ennen kokousta.

Nykyisessä, johtokunnassamme, johon syyskokous valitsi uudeksi jäseneksi maatal. tekn. Arvi Ikosen Nurmeksesta, on valittu puheenjohtajaksi maanvilj. Juho Ikonen ja varapuheenjohtajaksi toim. joht. P. J. Sopenen Nurmeksesta.

Rakennussuunnitelmista voidaan tällä hetkellä kertoa, että johtokunnan puheenjohtajan kanssa kävimme n. kuukausi sitten tiedustelemassa lainansaantimahdollisuuksia. Siltä taholta voitane sanoa kuuluvan hyvää. Opistorakennusta suunnittelee arkkitehti J. Lankinen, jota myös samalla matkalla kävimme Lahdessa tapaamassa. Itse rakennuslupa alkoi sitävästoin kangertaa, ja nyt tätä kirjoittaessani olen palaamassa Kymrosta (Kulkulaitosten ja yleisten töiden ministeriön rakennusasiainosasto), missä asiasta paljonkin

VIII:n työkauden

Päättäjäisjuhla

opistolla käsityönäyttelyineen toukokuun 1 päivänä alkaen klo 11.

Tervetuloa mukaan!

Joukkuetulokset:

Pojat:		
I KEK (Kitee)	36.56,5	
II NEK (Nurmes)	37.18,5	
III L-SEK (Loimaa)	37.24,5	
IV SEK (Sairala)	37.29,7	
V SsEK (Muurla)	43.49,0	
Tytöt:		
I L-SEK (Loimaa)	22.48	
II NEK (Nurmes)	23.19	
III SEK (Sairala)	23.33,5	
IV KEK (Kitee)	25.22	

Opistojen sijoittuminen:

I L-SEK (Loimaa)	60.12,5
II NEK (Nurmes)	60.37,5
III SEK (Sairala)	61.03,25
IV KEK (Kitee)	62.18,5

L-SEK (Loimaa) voitti kiertopalkinnon toisen kerran.

KIHLOISSA:

Helvi Kilpeläinen (42—43)
Tauno Määttä
Hilda Immonen (46—47)
Kalevi Piirainen
Maija Puumalainen (46—47)
Veikko Jääskeläinen

VIHITTY:

Martta Oinonen (47—48)
Arvo Kajo

Opistoperhe yhtyy onnitteluihin Jumalan siunauksen toivotuksin.

keskusteltiin. Vaikka en vielä voikaan kertoa, että rakennuslupa olisi mukanani, näyttää asia kuitenkin paremmalta niin, että voimme toivoa luvan piakkoin tulevan. Toivokaamme ja muistakaamme myöskin rukoilla, että ei nyt vain yllättäviä esteitä ilmaantuisi asian tielle!

Kannatusyhdistyksen jäsenille ja opiston ystäville pyytäisin tässä jo huomauttaa, että kun saatte käsiinne taas opiston tilillepanokortin, jolla kerätään tämän vuoden jäsenmaksuja, voisitte varmaan esittää opiston rakennusvaiheen tarpeita toisillekin, ystäville ja tuttavillenne. Voisitte pyytää heitä liittymään jäseniksi kannatusyhdistykseemme tai muuten lahjoittamaan mahdollisuuksiensa mukaan tähän tarpeeseen, ja sitten lähettäisitte oman suorituksenne mukana sen, mitä näin on kertynyt. Tai jos olette jo oman suorituksenne lähettänyt, käyttäisitte tämän tilillepanokortin kokonaan tällä tavalla ystävien lahjojen lähettämiseen. Olette näkemässä vaivaa sellaisessa työssä, josta varmaan korjaatte itsellenne Jumalan siunauksen. Niinhän Sana kehoittaa ja lupaa!

Kevät lähestyy taas, kuten aina, yllättävän pian. Olemme saaneet keväisin kokea nuorten sydänten herkistyvän ja uutta elämää heräävän Jumalan Sanan valossa ja lämmössä. Yksityisiä kevään merkkejä olemme nytkin saaneet nähdä, mutta vielä enemmän tahdomme rukoilla ja pyydämme: rukoilkaa tekin, jotka Viestiämme luette! Rukoilkaa Taivaallisen Isän siunausta jäljellä olevalle opiston työkaudelle!

Odottamme talvea, emme niinkään omiksi tarpeiksemme kuin yhteisten hiihtokisojemme vuoksi. Moni ehkä ei tiedä, että evankelisten kansanopistojemme kesken jo viime talvena pidettiin sellaiset Loimaalla. Olimmehan mekin siellä edustettuina. Nyt niitten piti olla Sairalan opiston uudessa kodissa Iitin Perhe- niemessä. Mutta sinne ei kunnan talvea tällä kertaa kuulunut. Ja mikä pahinta, juuri kilpailuajan lähestyessä saimme tiedon, että Sairalan opistolla »raivoaa» tämän talven kuulu Italiantauti. Tämä uutinen toi pettymyksen, ja siksi se oli varovasti saatettava yleiseen tietoisuuteen. Olimmehan pitäneet mielessämme pientä valmentautumista koko ajan, olimme karsineet kilpailujoukkuetta hiihtäjistämme, vieläpä kokeilleet kilpaladullakin naapuriopistomme Viekin kanssa. Siinä kilpailussa poikamme valtasivat kokonaista kolme alkupään sijaan; tytöt sentään olivat hienovaraisempia sijoittuen ensimmäiselle, kolmannelle ja viidennelle sijalle tuloslistalla. — Kiitos Teille, viekiläiset! Reilusti hiihditte kehnoa säätä säikkymättä! Vielä parempi oli muuten olla yhdessä! — Mutta nytkö sitten ei päästäisi yhteisiin opistojemme välisiin kil-

pailuihin! Päästiinpä kyllä, ja aivan KOB vaaralla!

Sisaropistoista saapuivat Loimaan, Muurlan, Sairalan ja Kiteen joukkueet. Ikävää oli, että Karkku, Kauhajoki, Kaustinen ja Karstula jäivät pois. Mutta sitä kiitollisempia olimme niille, jotka noudattivat kutsuamme. Miten kilpailussa sitten kävi, sen olette jo ehkä lukeneet toisesta yhteydestä. Loimaalaiset toivat upean kiertopalkinnon nähtäväksemme, mutta — veivät sen myöskin mennessään takaisin. Kyllä meidän hiihtäjämme, Pauli Määttänen ja Alpo Miettinen sekä tytöistä Marjatta Lainpelto, Aila Honkanen ja Siiri Ruokolainen hyvin ja sisukkaasti hiihtivät, mutta vikaa taisi olla meissä valmentajissa sen verran, että laskettu joukkueemme aika jäi 25 sekuntia loimaalaisten aikaa huonommaksi. Kyllä he olivat meitä parempia, eikä ollut Sairalan joukkuekaan taas paljoa kauempana meistä. Hyvin kilpailitte te, etelästä tulleet, vaikka teillä olikin ollut niin vähän lunta koko talvena omasta takaa!

Elämän kilparadalle tämä yhteinen voimainkoetus meidän ajatuksemme johti. Ja se oli sittenkin yhdessäolomme tärkeintä opittavaa. Siitä aiheesta puhuttiin paljon, varsinkin kisojen päättäjaisissä, jossa palkinnot jaettiin. Ja tämän asian tahtoisin teille, Pirtin Viestin lukijoille vielä kertoa. Älkää sitä unohtako! Siinä kilpailussa ei ole erilaisia palkintoja eikä palkintosijoja. On vain voittaneita — ja heitä on sittenkin lopulta luvuton valkopukuinen joukko — ja sitten on tappiolla joutuneita. Tappion syynä ei ole muu kuin keyttäminen. Langennutkin saa nousta, väsynyt jatkaa uusin voimin, mutta vain se, joka loppuun asti kestää, saa voittopalkinnon, elämänkruunun. Sen omistamisesta on loppuun saakka kilpailtava, vaikka se onkin jo keran kasteessa meille lahjoitettu. Älä siis masennu, älä luovuta kesken, vaikka kiusaaja sanookin, ettei kannata jatkaa!

Toveripäivät täytyi tällä kertaa siirtää palmusunnuntaiksi. Liekö jäänyt Sairalan joukkueelta vielä Italiantaudin siemen, vai muutenko vain senkin saimme kokea juuri Marianpyhien edellä. Peruutukset vain oli lähetettävä. Mutta tervetuloa nyt, kun taas olemme terveenä!

Vielä mainitsen, että päättäjäiset pidetään, jos Jumala suo, Vapunpäivänä, joka on nyt sunnuntai. Erikoista nähtävää on silloin taas käsityönäyttelymme. Kesäkurssi alkaa toukokuun 10 päivänä ja kestää 2 kuukautta. Tervetuloa mukaan! Samoin Helsingin matkalle heinäkuun alussa!

Taivaallisen Isän haltuun! Opistotunnuksin »Meillä on lunastus!»

Toivo Salomaa.

